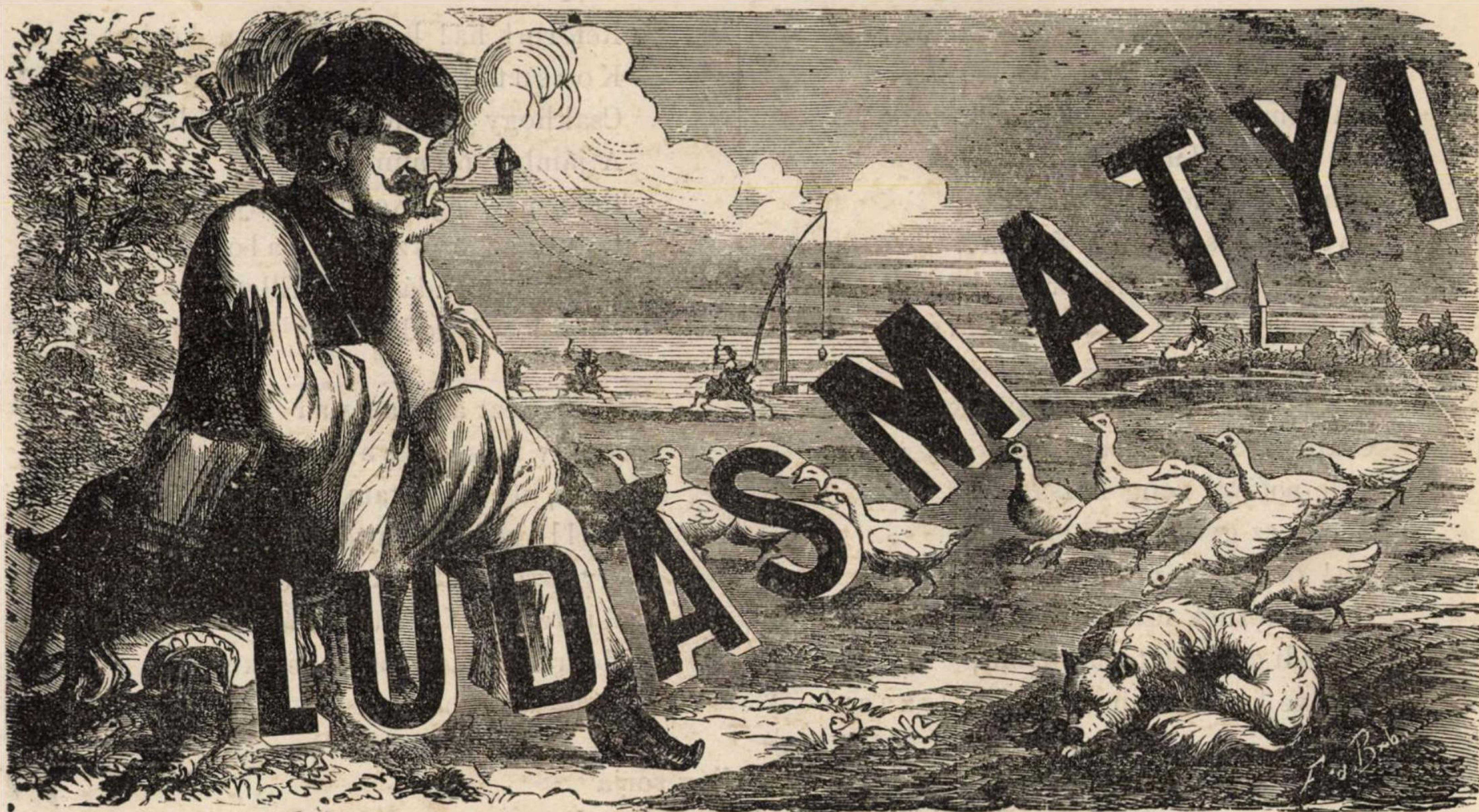
Egyes szám ára 10 kr.

V. ÉVFOLYAM. Megjelenik MINDEN VASÁRNAP. Ára 3 hóra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a KIADÓ-HIVATALBA Városháztér 6. sz. alá küldendő.

Pest, január 8. 1871. 2. szám.

GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár.

Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely LUDAS MATYI-nak van szánva.

Farsangi álmélkodás.

Szent Kleofás! mily események!
— Meg ne rettenj jámbor lélek —
Nem Párist vették be, sem Trochu
Bátorságát nem törték meg.
Régen megmondá bölcs Salamon:
Semmi sincs uj a nap alatt, —
De már ugy látom, van és lesz is,
Kivált ha a sor igy halad.

Az igaz, hogy szemtelen, czudar,
Éhenkórász bitang fráter
Volt bőségben mindig, és van is,
Bárhova nézzen az ember.
De, szent üttse. . ilyen dolgokat
Mint most produkál a világ....
Nagy apám se látott, pedig ő
Bejárt' az operentziát.

Nem vész ám el Non possumus ur
Számára a római park,
Mert Savoya, meg Nizzát szánta
Kárpótlásul neki Bismark!
Garibaldi! most tekints vissza
Elhagyott szülő hazádba...
Mert ha nem, hát akkor bedugják
A feneketlen papzsákba.

No! mert hát az Olle-Wüllemet
Császárrá kell koronázni...
Illő hát Non possumus urra
Némi jogot visszarázni.
Hanem olyat osztán nem látott
Senki sok emberkoron át...
Hogy teszi fel protestáns főre
Azt a pápista koronát!!

Hanem izé. . bécsi schatzkammer
Rejti még most kebelébe...
Ha nem adják oda... hogy teszik
Az Olle-Wüllem fejébe?
Ejh a ferblinél ne töprenkedj
Gyorspostásunkon a Zsigán...
Kicsalja azt Bismark különben
Mint egy kártyavető czigány!

Magyar Állam. a pap-mendikás
Csapj' a szelet Berlin felé,
Tele pofával zeng hozsánnát
A porosz győzelmek elé.
Óh! óh! bizony meg kell még érnünk,
Hogy eretnek császár lesz az...
Ki védi a csalhatatlan trónt,
Ha övé lesz Lothring s Elszasz!

Reform! ha! ha! a Reform közli
Kossuth levelét, ez már sok!!!
Csakhogy jőjjenek mentül többen
A jámbor prenumeránsok!
Reform! meg Kossuth! ilyet még nem
Látott az összbirodalom..
Csak jól mondá az az Ellenőr:
Minő lotyó irodalom!?

Jaj, ha ezt a Magyar Ujság,
Avagy más ellenzéki lap
Teszi, itt a nyakam, hogy tüstént
Gallér urtól sajtópert kap.
Igy az erküdtszék meg van mentve
Muszáj itélethozástól...
Mokra szerkesztő hasonlókép
Váczi kóterbe záràstól.

Ekként menvén a világ sorja
Külföldön ugy, mint mi nálunk,
Moddhatnók becsület dolgában
Igen nagyon gyéren állunk.
Reform, Magyar Állam, protestans
Római czár, koldus pápa —
Bizony nagyon igaz, hogy ilyet
Még bölcs Salamon se láta.

Nagy Bőgős.

Egy jó disznólövő praeceptor históriája.

(Elbeszéli **Csalán Peti**.)

Hjajj kérem szeretettel, ha méltóztattak volna engem ismerni ezelőtt legalább csak vagy huszonöt esztendővel: — sokkal fiatalabb voltam mint most, oszt olyan szelid szöke praeceptor voltam, hogy télen a havon alig látszottam ki. — Ugy hittak engemet kérem, hogy a mézeskalátsképü préczi! — Osztán meg a lányok körül is birtam erősen forgolódni, — — hejj teremtő Isten, mennyi árpaczukort elkinálgattam hébe-hóba — lagzin meg kézfogón. Kérem alássan — mikor én préczi voltam — nem volt szőkébb és boldogabb préczi én nálam — egész Baromlak városában. Mindig vártam — hogy majd egyszer csak valaha rector lesz belőlem, de hát a rectorom a nyakamra házasodott végtére is, és én megnyugodtam abban, hogy még ma is préczi vagyok; — pedig az én keresztnevem igen nevezetes, mivel ezen a napon eresztik össze a kosokat a birkákkal.

Egy kalaposmesteremberhez szoktam járni kosztra, aki rettenetes jó becsületes pápista ember volt, annyira, hogy még a szent conciliumra is meg akarták választani legátusnak, — mert hát kérem szeretettel ilyen, magányos nőtelen embernek, — mán hiába, de b'z a más konyhájárul kell éldegélni. — Az én praeceptori napjaim folyása oly rettenetes egyszerü, mint a sült kolompér — ámbár az a jó van benne, hogy kevés bajjal jár, mégis osztán ha más nincs, hát nem is ún rá az ember.

Hanem egyszer, — tugy' isten, hogy jutott eszembe, azt álmodtam, hogy elmentem vadászni, és retteneteskèpen sokat treffeltem, — már tudniillik álmodtam, éltemnek egy uj változatu idő-szakát làttam fölmerülni ezáltal, s alig ébredtem fel, elhatároztam magamat rá, hogy legalább egy köböl búza árú flintát veszek akárhonnan az ördögből is.

Azonban nem is kellett messze mennem, mert vett volt recturam a patikáriustól egy hosszú dísznóölő szerszámot néhány esztendővel ezelött. — Bizony kérem, ha igazat kell mondanom, volt a puska mintegy hat sukkos hosszu, — ugy hogy a ma már szentesített vadászati törvények értelmében nem is lehetne vele lőni máskép, hogy az idegen tulajdonos határába át ne érne a cső vége. — Recturam rendesen a boglyakemencze fütésénél piszkafá-

nak is szokta használni, — a szerszáma nem kovás volt ugyan, hanem — a sárkánya oly könnyen fityegett rajta, hogy nem igen ártott a kapszlinak. — Puskavesszőt hajdanába valami kútostorból csinálták hozzá a már bizonyos. Mindazonáltal puska volt ő azért; na kérem alássan, ezt a puskát vettem hát én meg egy köböl buzáért, meg egy vasárnapi praedikáczióért.

Evvel jártam én osztán vadászni, — persze mikor a hátamon czipeltem, olyan voltam mint valami muszka kozák a dárdával, — mert jó hosszu volt a puska. — Lőni az igaz, hogy puffantott nagyokat, de hogy a srét hova ment belőle, azt én nem tudom, mert soh sem találtam véle csak egy árva verebet sem.

Látván pedig, hogy a vadállatok ellenében góliát puskámnak semmi haszna sincs, neki adtam magamat a szelidebb állatok lövöldözésének, — és azt tapasztaltam, hogy a kutyát, macskát meglehetősen treffelem, — sőt még a fáról is lelőttem a varjut, mikor szundikált, — hanem egyszer pórul jártam evvel a menkü varjúlövéssel is, mert — épen a füteni való szalmakazal tetejéről vettem czélba vagy öt varjut, s a mint oda durrantok közzéjük, — én bizony becsületemre mondom, mai napság sem tudom, hogy történt, de ugy nyakon lőttem a tiszteletes uram kanpulykáját, hogy az menten ott maradt. — Persze kegyetlenül kikaptam érte, s pensióba tettem flintámat.

Történt azonban, hogy kurátor uram disznót ölетett, — még pedig igen szelid jószágokat. — Már csak megpróbálom még egyszer, — gondolám magamba, — tudok-e hát igazán treffelni, legalább disznóba, s felajánlám kurátor uramnak, hogy majd leteremtem én a hizókat. — El lőn fogadva ajánlatom, és én jókor reggel teleraktam lájbli zsebemet golyóbissal, s még a sötéten elballagék óriás fegyveremmel, gyilkos szándékkal kurátor uramhoz.

Jó meleg borral fogadtak kurátor uramnál, s megmutatták a kiszemelt áldozatokat. — Én is osztán pofámhoz vágtam a puskát, hol elöről, hol hátulján kerültem a hizónák s egyszer fültövön kapva, rápuffantok; hanem a disznó nagyot ugrott, elszaladt s mikor lefogták, megölték és felbontották, akkor tünt ki, hogy az orra lyukába lőttem.

Borzasztóan szégyenlettem a dolgot s már a többihez nem is fogtam, hanem kegyetlen fájdalommal haza ballagtam.

Hanem hát ugy van az osztán kérem alássan, hogy a mikor valakit elkezd üldözni a fátum, hát üldözi az azt addig, mig csak ki nem dül alatta. — Ép igy történt ez én velem is, — mert csakhamar azután, hogy kurátor uram disznójának az orra lyukába lőttem, hát rekturam is disznót ölt, — hogy oszt ez a hizó is rettenetes szelid állat volt, meg olyan kapatos sajnálatraméltó malacz, — hát kérem, megkért recturam, hogy mivelhogy nem kívánná látni hosszas kinlódását, — lőjjem főbe. — Engedtem osztán a kérésnek, s megtömtem a hóri-horgas flintát takarosan.

Elibe állok a disznónak, körülnézem, — s avval ábrázatomhoz nyomintom a gyilkos fegyvert és — puff — hogy szintugy megrendültem bele, — hanem az isten itélje meg a flintáját, — a szegény sertésnek a nyelvét tövibe lőttem el, avval az égő fojtással nekiiramodott, szaladt, — a fojtás lángot vetett s a sertéjét végigperzselte a hizónak. Hanem már ekkor magam is ellöktem pokolba a nagy piszkafát s ráhasaltam a hizóra s biz ugy öltük azt meg késsel. — Ez volt utolsó lövészkisérletem, mert felhagytam minden további lövöldözéssel, annyival inkább, mivel már vén legény is vagyok, s tapasztalom, hogy a centrumhoz sehogy sem tudok jutni, pedig oly régen próbálgatom már, — puskámat szétszedem s csövéből vagy kürtöt csináltatok, vagy perspectivát.

Élet-kép.

Daruszőrü, keselylábu paripán,
Lovagol a szép uhláner kapitán.
Magas házból kis menyecske letekint,
Ajka mosolyg... szeme ragyog... keze int....

Magas házban az öreg ur nagy beteg,
Kis menyecske számitja a perczeket:
Nyolcz órára, tiz órára már talán —
Kebelébe fogadhatja Ábrahám....

„Marim édes, gyere kissé közelebb,
Nyujtsd ide csak piczi puha kezedet:
Érzed-e mily lassan ver az üterem?“
„Óh mit beszélsz? képzelet az öregem!!...

...Lemegy a nap, vastagszik a sötétség,
Magas házban lót-fut a sok cselédség:
— Soká rugja még vajjon az utolsót?
'Sz viheted már egyszerre a koporsót!!

— Kilencz óra... teritik az öreget,
Takarnak rá gyönyörü szemfödelet —
S mint a párja-veszett gerle, hogy szokott:
Kis menyecske majd elájul — ugy zokog... (?)

Tiz az óra... szobájában egyedül,
Özvegy asszony tükre elé települ;
Szép ruháját, szőke haját rendezi:
— Én istenem! ha valaki meglesi!?

Hallga! hallga! a kertajtó nyikorog,
Hangos gangon, ha nem ő, hát ki kopog?
Ajtó nyilik — s belép a szép kapitán:
„Isten hozott!“ — „Szervusz neked Marikám!“

Szapuló Matyi.

A mult.

A mindenszentek és az egyedül üdvözitő csalhatatlanság nevében, ezennel átok alá rekesztjük, a gyehenna örök tüzére kárhoztatjuk a szakadárokat és eretnekeket, névszerint a kálomistákat és lutheránusokat, ha a szent zsinatra el nem jőnek, nyakukat a mi igánk alá hajtván.

A jövő.

Mindazáltal én tégedet kedves elkárhozott és kiátkozott eretnek fiam! ezennel kálomista római császárrá koronázlak szent Savoya és Nizza nevében Amen.

Egy vén dudáshoz.

Miért erőlködöl vón dudás?
Ugy is kifogy belőled a szusz,
Nótáid többé nem hallgatjuk,
Füstbe ment nálad a kalkulus.

Hitted, — hogy a „hamis hangok“ is, —
Mik dudádból később jövének,
Ugy meg fognak „bűvölni“ minket,
Mint andalitó szirén ének.

Csalódtál. Míg a „magyart‘ fujtad,
Addig hallgatott rád minden fül,
De a mint a „németet“ kezdted,
Bandáddal maradál egyedül.

Ülj a sutra, — ha elfeleded
A szép régi, magyar áriát,“ —
A német, — mit te komponáltál,
Kelletleu, — nem ér egy fapoltrát.

Nagyon fülsértőn zugnak benne
Az idegen, zagyvalék hangok,
Mik oly érzést költenek bennünk
Mint a riasztó vészharangok.

Pihenj, tedd le kopott szerszámod,
Benned szusz, — abban már meg hang nincs,
Halld inkább mint csörren füledbe: —
Lábaidon a „halál-bilincs.“

Papirvágó.

A d o m a.

Mikor még a kalvinista iskolákban a deák nyelvet practice tanitották s egy ugy nevezett „Colloquium“ közönségesen használt kézi könyv vala, történt: hogy X tanár két studentet kiállitott a feladott beszélgetés elmondására.

Jónathán feltevé a kérdést társának Joachimnak ugy, mint az a könyvben ekképen áll: Quit aspicis Joachim? (Mit nézesz Jachim)

Joachim nem lévén elkészülve a kiadott leczkére, nem tudván a kérdésre adandó feleletet: „Miror diligentiam tuam“ (Bámulom a te szorgalmadat) egész naivitással válaszolt „nem nézlek én Jónathán.“

Legátusi őszinteség.

Beviszik a falu egyszerü gyermekét valamelyik főiskolába. A fiu jól tanul s idő multán tudományos ismerettel megrakottan, de egyszerü természetét is megtartva — deákká lesz. — Nincs ekkor nagyobb ur ő nála. Felvan jogositva, hogy legátus lehessen, fel van jogositva, hogy ha költsége engedi othonn egy két pipa dohányt kiszihat s egy két pohár borocskát megihat. — Él is a deák nyert szabadalmaival. Alig várja, hogy eljöjjön az első ünnep, hogy a választás megtörténjék, s ő kisérletet tegyen az ur igéjének hirdetésében s próbára tegye a requirálás alkalmával szalon képességét? Az ünnep végre megérkezik, a választás megtörténik, s kiki megindul választott faluja felé.

Kövessünk egyet a sok közül s kisérjük őt odáig, midőn a szokásos requisitiot végezi.

Fényes uri terem ajtaja, nyilik fel a legátus előtt, czifra ültözetü inas bocsátja be őt a nagyságos pátronus elé. — A legátus meghökken az eddig nem látott fény miatt, lába reszket a tükör simára vixolt padozaton, itt ott össze füzött ajánló constructiojába is belé sül, — de a nagyságos ur nyájas szelid mosolyával elébe lép, öt barátságosan fogadja, leülteti s egy török dohánynyal, töltött pompás csibukkal is megkinálja. A fiu neki bátorodik, rá gyujt s egy percz alatt lakszobájában pajtásai közt gondolván magát, elkezd beszélgetni, s beszélgetés közbe maga mellé nagyokat köpni. A inas köpládát tesz azon irányba, mely irányt a fráter köpczélul tüzött ki, — de ez a deákot nem zavarja, hanem azon előtte eddigelé ösmeretlen fényes valamit bepiszkolni nem akarván: köpésének más irányt választott. Az inas most oda tevé a köpládát s igy ismét irányt kellett változtatni fráterünknek. Midőn az inas harmad izben verte ki köpködési pozitiojából, egész megboszankodva kiált reá: „h a l l j a! n e r a k o s g a s s a e l é m a z t a f é n y e s i z é t, — m e r t i s t e n u g y s e b e l e k ö p ö k‘.

Az igazság istenasszonyához.

H a j d a n bekötött szemmel voltál —
S ugy mérted az emberek vétkét,
Ma — hogy lásd ki mit nyujt markodba —
A szemkötőt ledobtad végkép’.

Tudod mit? ha már igy van, akkor
Nevet is jó lesz változtatni, —
Kevésből kiáll: csakis az **i**
Betűcskét kell szépen elhagyni.

Jeles hazafiak életirata.

I. Löwi Áron.

Ezen jeles hazánkfia Iglauban Morvaországban látta meg először a napvilágot, hol édes attyja Jakab egy darabig nyulbör kereskedést üzött, később pedig nagykereskedést, egy szatyingos szatócs boltot nyitva, Diamant Rechával Iglau cs. k. szabadalmazott tandlerjének egyetlen leányával házassági szent frigyre lépett, s ezen boldog házasság 3-ik hetében született a kis Áron épen egy heti vásáron.

Hősünk gyermek éveiről csak annyit tud a krónika, hogy épen a 10-ik évébe lépett, midőn szülei mint serdülő ifjut a benne felfedezett tehetséges hajlamainál fogva, megrakva és megáldva szülei áldással és apai s anyai örökséggel, utnak eresztették, vagy is inkább szárnyára bocsátották Áronlébent, egy deszkakereskedő tutaján a Morva vizén, nyakába akasztva egy nyilt ládácskát, melyben tiz rőf piros pertli, ugyanannyi fehér szatying, egy tuczat fanyelü bugyli, egy tuczat gyüszü, két tuczat masina, 4. matring fehér és kék czérna, angoltü s más efféle keresett kereskedelmi czikkek valának pakolva mintegy három bankó forint értékig. Ezen tutajon vitorlázott aztán le Áronunk egész Pestig, hol feltünvén vizsga szemei előtt a ludzsirral folyó és vereshagymával bővölködő Kanahán partraszállt a mi Áronlébenünk s ott mingyárt a kőrösi és köcskeméti csirkéskofák között felütvén sátorfáját, megkezdte a „végeladás“-t, még pedig oly sikerrel, hogy letelepedése után pár hétre a czérna és szatying mellett már pipi piros kendőket is árulgatott.

A Dunaparton több évig folytatta Löwi Áron e hol állandó hol mozgó üzletét változó szerencsével, azonban vágyai magassabb regiokban röpkedvén s Deutsch Jakabbal egy hozzá hasonló sihederrel öszveszövetkezve vegyes kereskedést nyitottak Löwi et Deutsch firma alatt a kétszerecsen utcza végén.

A közös firma azonban nem sok ideig pompázhatott a bolt ajtó felett, mert egyszercsak azon vette észre magát Deutsch, hogy megpördült a dob a bolt ajtó előtt háromszor, tudatva a publikummal, hogy ott most hivatalos végeladás leend. Száz szónak is egy a vége, a companista Áron berántotta Jakabot s egy hónap mulva már a bolt felett csak ez a név ragyogott „Löwi Áron vegyes kereskedése.“

Löwi Áron a vegyes kereskedésből szeretett volna már csakhamar megmilliósodni, azonban az főlag a 3 dob utcza végén nehezen akart menni, azért is az Áronlében más spekulatio után látott Ugyan is vegyes kereskedése terhére felvett mintegy 10 ezer ft. értékü portékát, a másik héten aztán Silberstein Jakab 15 ezer frt váltó követelésére, kit különben teljes életében sem látott — lefoglaltatta teins Csalóka ügyvéd ur által az egész vegyes kereskedést, mit is midőn elkótyavetéltek — kapott az egész portékaért az Áronlében 5000 frtot. Csalóka ügyvéd ur ebből ezer forintot — a hitelezők pedig követelésck fejében kaptak mintegy 500 frt perköltséget.

Áron ekkor elkezdett status pápirokkal játszani a börzén s oly szakértőleg, hogy 3 hó mulva a 4 ezer frtból már egy grisli sem volt.

Ekkor beállott Löwi ur az első magyar kukoriczaszár biztositó társaság örökmozdonyának, vagy is bolygó zsidó ügynökének s összekóborolva Tolnát Baranyát, meg kell vallani, hogy Áron jó gsefteket csinált, lévén azon időben igen sok kukoriczaszár.

De Aronlében nagy intrikus is volt, az első magyar kukoriczaszár biztositó-intézet korifeusai előtt sikerült magát annyira behizelegnie, hogy vezénylö igazgatónak tették, s mint ilyen lopva csalva a hazafias társaságot, habár személyire nézve mindinkább törpült, vagyonára nézve azonban mesés nagyságban emelkedett.

És most Lőwi Áron, mint az első magyar kukoriczaszár biztositó intézet tulajdonossa, 4 emeletes házat épittetett a szöke Duna partján ötödfélszázezer forintért.

Epigrammok.

I.

Láttam kis gazembert, kit csekély büneért
A deresre fektettek —
S amugy istenesen — mogyoró-pálczával —
Jól el is döngettek.

Láttam nagy gazembert: kit roppant büneért
Nem fektettek deresre..
Felsem akasztották, hanem méltatták öt
Becsületrend keresztre.

II.

Mondják, hogy Bismarkra százezrek halála
Még nem hajmeresztö...
Nem ám, mert hát fején nincsen hajaszála,
Ezért oly tirann ő.

A szabadkai Teréz-városi plébános prédikácziója Szilveszter estéjén.

Szerelmes híveim az úrban! Az ó év elmúlt, az új pedig itt van; de én is itt vagyok, hogy olyan épületes és csodadolgokat beszéljek nektek, a minőket sohasem hallottatok, — a minőket csak aranyszáju szent János — az én druszám — mondott el vala légyen „az időben". — Halljátok tehát figyelmesen és áhitatosan. — Híveim! A mitrailleuseök olyan puska-ágyuk a melyek megölik a poroszokat; a balbárti röpivek pedig olyan ivek, melyek lelövik a jobbpártiakat.

Erre egy virilis képviselő felsóhajt: schrecklick! — mig a polgármester elhalaványul, és magában dummogja: rabló! — az én „Értesitésemből" loptad ki az alapeszmét.

Egy áhitatos pápista.

Epígram.

Tökszem Jankóban
Osztrák bankóban
Stempli trafikban
Hús, boradóban
Miniszter elnöknek telik nagy öröme;
Járulván mindehez hongyülés többsége,
Többségnek tökfeje,
Tökfejnek többsége.
Hej dirli dam —
Halz euch nur zam.

Egy kutya halálára.

Esteli lappangó voltál,
Alattomban rágalmaztál,
Mig fizettek, hűn ugattál,
S most hogy nem kapsz, felfordultál.
Senki se busul utánnad,
Hisz eb helyére eb támad!

Zsiga-pósta.

Bujdosó Mihály uramnak.

Igaza van kigyelmednek Bujdosó Mihály uram! a Matyi is rájött már, hogy a kanonok és szamár között semmi különbség sincs.

A „Petőfi kör" jelvényeinek magyarázata: Nem egész rosz, csak darabos és egy kissé sántit is még a pegazus.

Szomjuréthinek: az ön tana bizonyosan ebben a közmondásban concentrálódik: „igérd meg, ne add meg, sohasem szegényit meg."

Debreczeni Miskának: Decorállak én ezután is Míska ecsém! hanem hát ha már olyan bőviben vagy az adomáknak, az eredetieket meg a frisseket küld fel, a salakosokat pedig csak hagyd Pályiban.

Cinkének: Tökszem Jankóra nem cinke sréttel hanem ficzkóval kell lőni, mint a medvére, mert hát igen vastag az ő bőre.

Felelős szerkesztő és kiadó laptulajdonos: MÉSZÁROS KÁROLY.

Pesten, 1871. Nyomatott Bartalits Imre könyvnyomdájában öt pacsirta-utcza 5. szám.